

afløst de patriotiske Sammensvornes Clubber, og Sicilien vil snart have de fornødne Hjælpebidler til at gjenneføre sin Emancipation. Saa længe som Bourbonerne herske i Neapel, vil Lens Uafhængighed være i Fare, om end en Gjenerobring for Liebliffet synes umulig. Den kan hverken stole paa Frankrigs Neutralitet eller paa Østerrigs fortsatte Hjælpe-Isøhed eller endog paa Sardiniens skulte Bistand. Det er kun som et stort og forenet Rige, at Italien kan erholde den rette Rigevægt, og Leiligheden til at naae dette Maal vil ikke saa let vende tilbage, hvis man nu lader den gaae ubenyttet hen. For Liebliffet ere Genshedsbestræbelserne saa stærke paa hele Halvøen, at man endog paafaaer, at et Medlem af den kongelige Familie i Neapel har truet med at slutte sig til Sardinien.

I Neapel opbyder Regjeringen sin sidste Kraft for at imødegaae den truende Fare. Den 1ste Juli vil Armeen være 160,000 Mand stærk, og en Reservehær paa 40,000 Mand skal derpaa organiseres. En Mængde af de gamle Generaler ere afstedigede for at opmuntre Officiererne ved at forskaffe dem et hurtigere Avancement, og man vil vide, at en af Kongens egne Brødre skal føre Commandoen over Artilleriet i det til Calabrien bestemte Armecorps. Et formeligt Brud mellem Regjeringerne i Turin og Neapel er maaskee mere nærførelse, end man troer, og det er to Skibes Oplagelse, der har givet den nærmeste Anledning dertil. Det er i ethvert Tilfælde vist, at Sardinien's Minister i Neapel, Marquisen af Villamarina, har forlangt deres liebliffelige Frigivelse, fordi det neapolitanske Krigsflib tonebe faist Flag, da det bemægtigede sig de sardiniske Skibe, hvorved enhver Kamp blev forhindret, fordi Skibspapirerne, der ikke forlangtes, vare i god Orden og angave Malta som Bestemmelsessted, og fordi det ikke er bevist, at Besætningen og Passagererne nærrede fjendtlige Hensigter. Om den neapolitanske Regjering vil give efter for disse Reclamationer, veed man endnu ikke, men en Correspondent fra Turin beretter i "l'Indépendance Belge", at den sardiniske Regjering forbereder sig til en Krig, efterat have underrettet den franske Regjering derom. Paa en Interpellation i Underhuset angaaende denne Sag svarede Lord John Russell, at han var uvidende om, at en neapolitansk Fregat skulde have opbragt garibaldiske Fartøier ved at heise engelsk Flag og love at tage dem paa Stæbetouget til Palermo.

En dansk Kjøbmand, der opholder sig i Messina, skriver i et Brev til sin Familie i denne Stad som ganske forfærdelig. De fleste Kvinder og Børn ere enten sendte over til Fastlandet eller til det Indre af Øen. Den Matten er man ubet for, at de neapolitanske Patrouiller styde ind af Vinbuerne, naar man ruller Jalouiserne ned, hvilket er forbudt, fordi Politiet vil have et Die med, hvad der foregaaer inde i Husene. Vor Landsmand har selv ikke lidt Overlast, da han boer i den franske Consuls Huus, som bestrives af en Sæuegarde. Som en Mærkelighed meddeles han, at den første Efterretning om Garibaldis Landgang og Fremrykning mod Palermo læste han i "Dagbladet". Alle de udenlandske Blade, som omtalte denne Sag, bleve nemlig confiskerede i Neapel, og de Aviser, der gik over Marseille og Malta, bleve beslaglagte af Autoriteterne paa Sicilien. Men da disse ikke forstode Dansk, lode de "Dagbladet" uhin-dret passere, saa at man ad en saadan Omvei erholdt Bistand om en Begivenhed, der i Messina kun blev berettet som et Rygte.

Forholdet mellem Schweiz og Frankrig i Anledning af Savoien og Nizzas Afstaaelse, der for kort Tid siden be- skæftigede Diplomaterne saameget, er i Løbet af denne Uge atter traadt frem i Forgrunden. Det er ligeledes en Interpellation af Sir R. Peel i Underhuset, der bevægede Lord Russell til at svare, at Herr Thourvenels Note ikke indeholdt den Erklæring, at Frankrig bestemte negtede at gjøre nogen- som helst Territorialafstaaelse i Savoien.

Han tilføiede, at den franske Note ubtatte, at man kunde tænke sig tre Maader, hvorpaa den 2den Artikel af Turiner-tractaten kunde bringes i Samklang med Wienertractatens 92de Artikel. Magterne kunne enten sammenkalde en Conference eller udvegle identiske Noter eller overlade til Frankrig og Schweiz at træffe Overenskomst om en Combination, der kunde træde istedetfor de tidligere af Piemont indgaaede og holdte Forpligtelser.

Noten erklærer, at Frankrig er beredvillig til at overtage de Piemont foreskrevne Forpligtelser. Den erklærer tillige, at hvis der skal sammenkalde en Conference, maa det være i Frankrig.

Det gjælder om at erfare, tilføiede Lord Russell, hvorvidt Magterne ere enige i, at de neutraliserede Districter ere overdragne Frankrig paa de samme Betingelser, som de bestodes af Piemont. Det er en vanskelig Sag, naar en Magt som Frankrig kommer til at besidde et tidligere af Piemont ejet Territorium, naaget den er villig til at indgaae de samme Forpligtelser. Det er uheldigt, at Frankrig ikke er tilbøjeligt til at gaae ind paa en Ordning af Forholdene, der kunde være ligesaa betryggende, som Bestemmelserne i Wienertractatene. Den engelske Udenrigsminister benegtede, at Frankrig havde foreslaaet at afstaae Chablais og Faucigny til Schweiz, hvis England vilde godkjende Savoien's Afstaaelse til Frankrig. Den engelske Regjering vil overveie, hvorledes den paa bedste Maade vil kunne tilfredsstille Schweiz's Ønsker med Hensyn til dette Lands Neutralitet.

M.

Fra den italienske Krig.

Ved Solferino.

Ved Solferino skulde Slaget staae
Den næste Dag, et vildt og blodigt Stævne,
Historien kun sjældent Mage faae,
En Kamp, hvor Frihed skulde Trældom heve,
Hvor Østerrig — for seent — fik at forstaae,
At Keiserdommet havde slaaet Revue
I Fundamentet, — at det indeni
Var huult, — et Offer for Bureaukrati!
Jeg Lieutenant var — ja nu er jeg Major —
Ved et Jouvaregiment; halvt vaagen
Jeg strakte mig paa Leiet, mens i Laagen
Jeg stirred over Skjønheids Høsterrig;
Af Sjælens Dyb steg op et Drømmehor
Af Længsler, som ei ariet blev af Nogen, —
Dog — tyst! I Matten hører jeg en Røst,
En Gjenklang af min Længsel i mit Bryst:

„Skal jeg atter
Henrykt Dig møde,
Erkenens Datter,
Irma, Du søde?
Dybt i min Sjæl
Er Du min Tanke,
Mindeerne sig sanke
Fra vort Farvel!

Kampen falder,
Frankrig mig vinker,
Gjencig jeg falder,
Hvren jo blinker!
Dybt i min Sjæl
Er Du min Tanke,
Mindeerne sig sanke
Fra vort Farvel!”

— Jouvaren lynger om sin Skærlighed;
Romancen lærte han paa Erkenens Sletter,
Hvor Hads og Elskovs Flamme brænder heeb,
Hvor Lidenskaben ei sin Tid forgjætter;
Jouvaren lynger! Selsomt Sangen stetter
Erindrings Blomst, — sin Fremtid Ingen veed, —
Vemodig Gjenklang hæver i hans Stemme,
Men — han er Skildvagter! Det jeg maa ei glemme!

Jouvaren lynger, mens han holder Vagt, —
Jeg kunde glemme Disciplinens Tømmer!
Bedaars kunde jeg af Sangens Magt,
Fortabt i Længselstøner som en Drømmer!
„Dig Straffen venter!” — nu er Ordet sagt —
„Du hulle maa hvad sig Soldaten sommer!”
— Paa Skrant jeg maner frem de vrede Blikke,
Han siger stolt: „Hr. Lieutenant straf mig ikke!”

„Hvis jeg Soldatens Kalb imorgen svigter, —
Saa straf mig, — ikke for min Sang idag!
I Slag ei glemte jeg en Krigers Pligter,
Foran jeg gik for Frankrigs gode Sag!
Straf mig, hvis ei jeg rammer, hvor jeg sigter,
Hvis ei jeg bævder Hrens hvide Flag, —
Straf mig imorgen, straf mig saa med Renter,
Hvis jeg fortjener det!” — „Velan jeg venter!”

— Ved Solferino Slaget blodigt stod;
For sidste Gang den unge Keiser prøver
At maale sig med Frankrigs skjæle Løver,
Der storme fremad med Begeistring's Mod;
Tillid og Kraft Hvidhølen snart forlod,
I hør Befalingsmand han seer en Nøver,
Som bærer Skylden for Soldatens Nød,
Og fører ham fra Hunger og til Død.

Med slappe Vinger Østerrigs Ern nu staaer,
Og efterhaanden sagnes Vaabenbraget,
Dødsenglen over Valen boiet gaar,
Snart hører Navnen Byttet efter Slaget;
Jouvaren ærligt vaaged over Slaget, —
Der kommer han! — Han aandeløs mig naaer:
„Hr. Lieutenant!” — raaber han — „tag Dem tagt!
Man sigter paa Dem! — Husk: jeg holder Vagt!”

Geværet knalder, — Insnar mod mit Bryst
Han kaster sig, — ham Kuglen traf: I Døden
Jeg savner ham! „Har nu jeg sonet Brøden?”
Blikt hvifser Løben med en dampet Røst,
Og som et Sjælesuk vibrerer tyst
En Gjenklang af Romancen. Morgenrøden
Bestraaler Solferinos Høsterrig;
Jeg glemmer aldrig Dig, min tro Jouvær!

Milano—Venzia.

I Milano er der Jubel:
Leve Kong Emanuel!
Glædens Grundaccorder klinge
Fra et østerrigt Farvel!

I Venezia er Taarer:
Trældom knuger Liv og Sjæl,
Adriaterhavets Dronning
Troner i et Gravcapel!

Under Marcusspladsens Buer,
Som et Spøgelse, gaar om
Ufslands af en Fortids Vælde,
Der kun venter Dødens Dom.

Dogens Guldring er forsvunden,
Hvad er Galeris Slagt?
Republikens Løver slumre
Under Tyranniets Vagt.

Slutt er Konstens Alterdue,
Musen staaer ved Gravens Rand,
Graber over Veronesi,
Og Canova, Tizian!

Naar skal Dødens Lærter sprænges?
Naar skal Friheds Lys vi see
Atter tænde Livets Morgen
Over Skjønheids Mausolee?

O Venezia! Du sagre,
Havomkrandske Marmorbrud!
Dobbelt smerteligt nu klinger
Fra Din Søster Friheds Bud!

— Der er Jubel i Milano:
Leve Kong Emanuel!
Glædens Grundaccorder klinge
Fra et østerrigt Farvel!

Garibaldi.

Paa klassisk Forbund faae vi Frihed vanke
Som landsforviist af Despotiets Haand:
Han er Italiens unge Gensheds-Tanke,
Der tændte Friheds Lys og Friheds Aand!

Hvor er han? Ingensteds og allevegne!
Snart, som en Tru i vildsom Bjergnatur,
Staaer han paa Byttet ned — og Hjerter segne;
Snart staaer han for Palermos faste Muur.

En Kæmpel Despotiet gjennefarer;
Hvad hjalp Din Væddemagt, Kong Ferdinand,
Imod en Alpejægers Heltfarer,
Der staae for Frihed og for Fædreland?

— O, hvad formaaer at standse Friheds Længsel?
Og hvor er Grændsen vel i Lid og Rum!
Et Himlen lænkes kan i jordist Fængsel,
For Frihedshymnen staaer Tyrannen stum.

Men naar engang hør jerdist Larm forstummer
Og Sjælen flyver frigjort mod sin Gud:
O Friheds-Jubel, som ei Jorden rummer,
Naar himmelft Længsel folder Vingen ud!

S. S. Ryegaard.

Litteratur.

— Af Ph. Galen ventes en ny Roman „Der Sohn des Gärtners”, der spiller i Nutiden og foregaaer i flere af Tydsk-lands Residens- og Universitetsstæder.
— Et nyt Dagblad i Palermo „l'Unita Italiana”, fører følgende Motto i Sribsen af sit Program: „Et Land — Italien. En Konge — Victor Emanuel. En Helt — Garibaldi”.

Billedhuggerkonst.

— I Pisa agter man at opreise et Mindesmærke for Leonardo Filomacci, som indførte Brugten af arabiske Taltegn. Modellen dertil leveres af Billedhugger Pagamucci i Livorno.
— Staden Turin har overdraget Billedhugger Salvini at udføre en Billedstøtte tilhøst af Kong Victor Emanuel.

Theater.

— Under Titelen „Dybbus Firemand” opføres i Paris et nyt Stykke, hvori den bekendte pariser Liredreier Samuels Liv er dramatiseret. Samuel var en mærkelig Mand, der stadig drog fra By til By i Frankrig og var kjendt af Unge og Gamle. Han blev henved 90 Aar gammel; da han søtte, at det led mod Enden, sendtebrod han sit Instrument, da han ikke undte nogen Anden det. Han havde et Slags politisk Betydning, thi han tjente fire forskellige Regjeringer ved at synge Viser, der hidroge til at vække Folkedødsel; først sang han til Bedste for Bourbonerne, saa for Orleanserne, derefter for Republikken og til Slutning for Præsident Napoleon og det andet Keiserdomme. Taktten derfor er sandsynligvis ydet ham i rede Penge, han efterlod nemlig ved sin Død over en Million Francs. — Der fortælles, at hans Vise: „Aimez Napoléon. Il est si bon”, skal have virket langt mere blandt Landbefolkningen, da Præsidentvalget stod for Døren, end man skulde troe.

Krigsvæsen.

— Et Fartoi til at landsætte Tropper, bygget efter et nyt Princip, er i Begyndelsen af Juni prøvet af Keiser Napoleon og fundet særdeles hensigtsvarende. Det kan føre 180 Mand, med Vaaben og Opprustning, samt en Apundig rislet Kanon med Ammunitionsvogn og Bespænding.

— Da de færeste i Englands anstillede Forsøg have vist, at jernbækladte Skibe af den nuværende Form ikke kunne modstaae det vithvortylste og armstrængste Styks, har en Skibsbygger i Liverpool søgt Patent paa en Opfindelse, som kan kalder et vinkelformet pantserkladt Skib. Opfindelsen bestaaer i, at Skibets Sider danne en betydelig Vinkel mod Vandets Overflade, med en lignende Vinkel under Vandgangen, hvorved efter hans Mening vil berivkes, at Kuglerne glide af og ikke trænge igjennem. Han har bygget en stor Model, som det Mønstre, Skibene tænkes udførte efter og faaet Admiralitetetsordernes Tilladelse til at lade den undersøge og prøve af Regjeringens Embedsmænd.